

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **JUDr. M. B.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 11. 2011, č. j. 57 A 67/2011 - 45,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 10. 11. 2011, č. j. 57 A 67/2011 - 45, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Městského úřadu Uherský Brod ze dne 3. 3. 2011, č. j. OD/2144/9/10/Po, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) ve spojení s § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 6000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců od dne nabytí právní moci rozhodnutí. Žalovaný k odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 1. 5. 2011, č. j. KUZL-25495/2011, sp. zn. KUSP-25495/2011/DOP/Ti, změnil dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) výrok o započtení kauce na úhradu uložené pokuty a nákladů správního řízení a ve zbytku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

Žalobce následně podal u Krajského soudu v Brně proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou krajský soud zamítl rozsudkem ze dne ze dne 10. 11. 2011, č. j. 57 A 67/2011 – 45.

Krajský soud předně uvedl, že nepovažoval za důvodnou žalobní námitku, kterou žalobce brojil proti nesprávnému postupu žalovaného při vyznačení právní moci na přezkoumávaném rozhodnutí s argumentací, že tímto postupem došlo k nezákonnému zásahu správního orgánu,

kterým byl žalobce zkrácen na svých právech. V tomto směru krajský soud v podrobnostech odkázal na závěry vyplývající z jeho rozsudku ze dne 27. 9. 2011, č. j. 57 A 65/2011 – 41, v němž danou otázku na základě další žaloby žalobce řešil samostatně. Krajský soud tak neuznal žalobní námitku, dle níž nebylo rozhodnutí žalovaného žalobci řádně doručeno, neboť žalobce v průběhu úložní doby dle § 24 odst. 1 správního řádu vypověděl plnou moc, kterou udělil svému zmocněnci, jemuž bylo rozhodnutí žalovaného doručováno (nemohlo tak dojít k naplnění tzv. fikce doručení). Krajský soud k této problematice uvedl, že akceptoval obecná východiska k institutu doručování vyjádřená v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2005, č. j. 2 Afs 202/2004 - 43, publikovaném pod č. 1115/2007 Sb. NSS, dle něhož nelze přijmout formalistický přístup účastníků řízení, dosahující svojí intenzitou až procesních obstrukcí, jehož důsledkem je faktické znemožňování efektivní činnosti orgánů ochrany práva.

Krajský soud dále neakceptoval žalobní námitku týkající se pochybnosti žalobce o správnosti měření radarovým rychloměrem. K tomu krajský soud uvedl, že správním orgánům nepřísluší hodnotit aktivitu Policie ČR při provádění dohledu nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích. Příslušníci Policie ČR provádějí dohled nad bezpečností silničního provozu a dodržováním zákonem stanovených podmínek provozu na pozemních komunikacích. K tomu jsou ze zákona oprávněni k měření a dokumentování přestupků. Dle krajského soudu je tedy nadbytečné zjišťovat, zda k obsluze daných zařízení jsou policisté oprávněni a proškoleni či nikoli, neboť tato věc je v kompetenci policejních orgánů. V tomto ohledu krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 – 54, www.nsosud.cz. Navíc svědectví zasahujících policistů ve správním řízení nebylo ani potřebné pro naplnění zásady rovnosti zbraní, přičemž jejich schopnosti či oprávnění odborně obsluhovat příslušné měřicí zařízení jsou dány již tím, že jsou zařazeni do výkonu služby dopravní policie. Z rozhodnutí žalovaného je přitom zřejmé, o jaké podklady se při svém rozhodování opřel a jak je hodnotil.

Žalobci byla naměřena rychlost jízdy 147 km/h, přičemž tato skutečnost vyplývá z fotografie pořízené radarem RAMER 7M-M. Každé měřicí zařízení, které Policie ČR používá, musí odpovídat zákonu č. 505/1990 Sb., o metrologii a jeho prováděcím předpisům. Měřidla musí mít platné typové schválení a každý kus musí být pravidelně ověřován. Radary jsou schvalovány s jednotnou odchylkou ± 3 km/h, pokud je zjištěná rychlost do 100 km/h, resp. ± 3 % při rychlostech nad 100 km/h. Tato odchylka musí být zohledněna policistou nebo správním orgánem projednávajícím přestupek. K otázce měření rychlosti žalovaný uvedl, že podepsaná úřední osoba je držitelem osvědčení č. 2130/2010 vydaného Autorizovaným metrologickým střediskem o absolvování odborné přípravy pro užívání příslušných silničních rychloměrů. Po zaokrouhlení směrem dolů bylo možno konstatovat, že žalobce jel rychlostí nejméně 142 km/h, to znamená, že překročil nejvyšší povolenou rychlost minimálně o 52 km/h. Dle názoru krajského soudu byl skutkový stav zjištěn v souladu s požadavky § 2 a § 3 správního řádu. Z předložených důkazů je nepochybné překročení dané rychlosti, správnost měření i splnění požadavků na měřicí zařízení. Správní orgán dle krajského soudu dostatečně zjistil skutkový stav věci, vyhodnotil získané důkazy a určil správnou právní kvalifikaci protiprávního jednání.

K žalobní námitce týkající se protokolu o ústním jednání uvedl krajský soud, že ze správního spisu je zřejmé, že první ústní jednání v přestupkovém řízení bylo nařizováno na den 21. 6. 2010. Toto jednání se ale nekonalo a ve spise se nachází písemná omluva, v níž žalobce oznamuje, že až do konce června roku 2010 se nachází v zahraničí. O ústním jednání se sice dle § 18 odst. 1 správního řádu sepisuje protokol, absence provedení tohoto úkonu je tak vadou správního řízení, nemá však vliv na zákonnost rozhodnutí. Další jednání se konalo dne 8. 9. 2010, protokol z ústního jednání konaného v nepřítomnosti žalobce je založen ve správním spise s údajem, že žalobce byl písemností ze dne 20. 8. 2010 řádně

pokračování

předvolán k ústnímu jednání na uvedený den. K ústnímu jednání se žalobce nedostavil. O dané písemnosti byl žalobce, jak uvedl v písemné omluvě z jednání, informován svým bratrem. Tato písemná omluva byla podána na poštovním úřadě v Antibez, Centre Ville, Francie dne 26. 8. 2010 a žalobce v ní sděloval, že bude do konce listopadu roku 2010 z pracovních důvodů mimo území ČR. Správní orgán tuto omluvu neakceptoval a projednávanou věc posoudil v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích v nepřítomnosti žalobce.

Dle názoru krajského soudu bylo ve správním řízení bezpečně zjištěno, že žalobce byl řidičem vozidla, jemuž bylo naměřeno dne 11. 5. 2010 překročení nejvyšší dovolené rychlosti mezi obcemi Veletiny a Uherský Brod v katastru obce Drslavice. Dle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nelze přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Rozhodnutí o odvolání nabylo právní moci dne 11. 5. 2011, tedy poslední den uvedené lhůty. Pokud žalobce namítal, že způsob projednání přestupku a zvolený způsob doručování byl veden pouze snahou uzavřít řízení v dané lhůtě, uvedl krajský soud, že uzavřít přestupkové řízení v předmětné lhůtě je legitimní motivací žalovaného. Aby žalovaný dosáhl účelu jím vedeného řízení, je jeho volbou, jaký zvolí způsob doručení odpovídající § 19 odst. 1 správního řádu.

Krajský soud uzavřel, že žalobu bylo nutno jakožto nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností opírající se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel je toho názoru, že žalovaný tím, že odmítl ve správním řízení provést důkazy týkající se pochybností o správnosti měření rychlosti, porušil čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Porušením vyšetřovací zásady správní orgán nerespektoval práva stěžovatele, přestože naměřená rychlost byla hraniční a při opravě měření o pouhé 3 km/h by se ve věci jednalo o zcela jinou skutkovou podstatu i sankci. Žalovaný se omezil jen na teoretické úvahy a byl motivován spíše tím uznat stěžovatele vinným (zde stěžovatel poukazuje i na doručování napadeného rozhodnutí v den státního svátku). V obdobných věcech je běžné, že policejní orgány při podezření ze spáchání přestupků dokládají osvědčení o odborné způsobilosti měření provádějících úředních osob; toto osvědčení bylo třeba vyžadovat už s ohledem na to, že měření v dané věci nebylo zcela automatické, neboť radarové zařízení bylo pevnou součástí vozidla a vyžaduje pro správné měření náležitý styl jízdy.

Žalovaný ani krajský soud se dále nevypořádali s námitkou stěžovatele, že při samotné silniční kontrole policisté stěžovateli předložili osvědčení k jinému měřicímu zařízení, než které se nacházelo v policejním vozidle.

Nebylo také možné odmítnout provedení důkazu, zda byly protokoly o ústním jednání sepsány v den konání příslušných ústních jednání (21. 6. 2010 a 8. 9. 2010). Ústní jednání, byť se koná v nepřítomnosti obviněného, je nutnou podmínkou pro zákonnost řízení a nedodržení těchto pravidel má za následek nezákonnost vydaného rozhodnutí. Dle správního řádu se má o ústním jednání pořídit protokol, přičemž výpovědní hodnota protokolu sepsaného s časovým odstupem bude zásadně snížena. Návrhu na provedení kontroly spisové služby nebylo v tomto směru vyhověno a opět se naskýtá otázka po snaze ukončit řízení v roční lhůtě k projednání, a nikoli postupovat v souladu s požadavky vyplývajícími z § 2 a 3 správního řádu (krajský soud ostatně námitky týkající se průkaznosti protokolace zcela pominul). S uvedeným pak souvisí i porušení zásady dvojinstančnosti řízení ve věci započtení kauce, o kterém žalovaný rozhodl.

Stěžovatel byl též toho názoru, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku týkající se doručování napadeného rozhodnutí, resp. nabytí právní moci tohoto rozhodnutí v roční lhůtě k projednání přestupku v důsledku nastoupení fikce doručení. Rozhodnutí bylo stěžovatelu zmocněnci, T. B., Dis. (bratr stěžovatele, který má bydliště na stejné adrese jako stěžovatel) doručováno dne 1. 5. 2011. Jelikož nebyl tento zmocněnec zastižen, bylo na místě zanecháno poučení adresáta o jeho právech a povinnostech při doručování dle správního řádu. Již dne 9. 5. 2011 však byla žalovanému doručena výpověď plné moci udělené stěžovatelem jmenovanému zmocněnci. Rozhodnutí žalovaného tudíž nemohlo být stěžovateli doručeno fikcí dne 11. 5. 2011. Aby mohl ve smyslu § 34 odst. 1 správního řádu zmocněnec nabývat práva a povinnosti pro zastoupeného, musí mezi nimi existovat právní vztah, v daném případě založený plnou mocí. V předmětné věci však tento vztah trval jen do dne 9. 5. 2011, kdy byla výpověď plné moci doručena žalovanému. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 61/2010 – 89, www.nssoud.cz, přitom plyne, že úkony správního orgánu jsou okamžikem doručení výpovědi plné moci vůči zmocněnci neúčinné. Zmocněnec nemůže nabývat práva pro zastoupeného bez existence příslušného právního vztahu. Stěžovatel nynější věc připodobnil k situaci, kdy by v průběhu úložní doby nabylo v případě fyzické osoby právní moci rozhodnutí soudu o zbavení způsobilosti k právním úkonům. V nynější věci nešlo ani o situaci, kdy může zmocněnec činit neodkladné úkony i po zániku zastoupení, přičemž fikce doručení nepředstavuje neodkladný úkon (postavení takového zmocněnce se navíc odlišuje od postavení advokáta); vznik práv a povinností není spojen s faktickým konáním. Fikci doručení není možné spojit s neexistujícím zmocněním.

Stěžovatel také uvedl, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2009, č. j. 1 As 32/2009 – 58, www.nssoud.cz, na který odkázal krajský soud, je třeba vykládat v jeho prospěch, tedy opačně, než jak to krajský soud učinil. Dle stěžovatele z tohoto rozsudku totiž vyplývá, že jakékoli úkony správního orgánu vůči zmocněnci po doručení výpovědi plné moci jsou ve vztahu ke zmocniteli neúčinné. Na nynější věc také nedopadá krajským soudem uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2005, č. j. 2 Afs 202/2004 – 43, publikovaný pod č. 1115/2007 Sb. NSS, neboť ten se týkal zcela odlišné věci. Ve stávajícím případě totiž nedošlo k seznámení adresáta s obsahem zásilky, což je smyslem doručování. Nelze hovořit ani o obstrukčním chování stěžovatele, jak naznačoval krajský soud. Naopak jde o otázku základních zásad právního státu, a o to, lze-li nabývat práv a povinností bez existence právního vztahu (zmocnění). V souvislosti s naznačenými procesními obstrukcemi stěžovatel dodal, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, č. j. 7 Afs 4/2011 – 76, www.nssoud.cz, je uplatnění principu zákazu zneužití práva přípustné jen zcela výjimečně; je v zásadě vyloučeno, aby naplnění zákonných postupů, využití lhůt či podmínek pro uplatnění práva mohlo být posuzováno jako zneužití práva. Postup stěžovatele týkající se vypovězení plné moci tak nelze ve smyslu citované judikatury považovat za zneužití práva.

Konečně stěžovatel uvedl, že dne 1. 5. 2011 se oprávněná úřední osoba pokusila doručit zmocněnci stěžovatele rozhodnutí osobně. Činila tak mimo svůj správní obvod (Zlínský kraj). Krajský soud tak pominul, že tento úkon žalovaného mimo jeho územní působnost byl nezákonný. Oprávněná úřední osoba měla dožádat místně a věcně příslušný správní orgán, případně požádat o doručení policejní orgán. Za dané situace však úložní lhůta nezačala ani platně běžet a rozhodnutí žalovaného nemohlo nabýt právní moci.

Žalovaný se ve stanovené lhůtě ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal nejprve formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl

pokračování

účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Posléze Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, neboť napadený rozsudek je částečně nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Stěžovatel ve své žalobě ke krajskému soudu namítal, jak je uvedeno výše, že mu rozhodnutí žalovaného nebylo řádně doručeno, a tudíž ani nemohlo nabýt právní moci. Nejvyšší správní soud po zhodnocení dané námítky dospěl k závěru, že krajský soud se v odůvodnění svého rozhodnutí s touto námitkou nevypořádal a založil tak nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí ohledně této námítky pro nedostatek důvodů rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Za zcela nedostatečný je totiž třeba z hlediska řádného odůvodnění považovat pouze obecný odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2005, č. j. 2 Afs 202/2004 – 43, publikovaný pod č. 1115/2007 Sb. NSS. Tímto odkazem krajský soud nikterak nereagoval na konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci stěžovatele. Stejně tak nemohl považovat zdejší soud za řádné vypořádání předmětné žalobní námítky odkaz na závěry obsažené v rozsudku krajského soudu ze dne 27. 9. 2011, č. j. 57 A 65/2011 – 41, v němž se krajský soud na základě další žaloby stěžovatele, kterou stěžovatel brojil proti nezákonnému zásahu v podobě vyznačení doložky právní moci na rozhodnutí žalovaného, otázkou doručování rozhodnutí rovněž zabýval. Rozsudek krajského soudu ze dne 27. 9. 2011, č. j. 57 A 65/2011 – 41, totiž Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 23. 8. 2013, č. j. 5 As 127/2011 - 61, a to pro zmatečnost a nesrozumitelnost [§ 103 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s.]. Pro úplnost je pak třeba uvést, že v rozporu s tvrzením stěžovatele krajský soud v nyní přezkoumávaném rozhodnutí vůbec neodkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2009, č. j. 1 As 32/2009 – 58, www.nssoud.cz.

Krajský soud se dále ve svém rozsudku nevypořádal s žalobní námitkou stěžovatele, že změnou výroku v otázce započtení kauce žalovaný porušil zásadu dvojinstančnosti správního řízení zakotvenou v § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Konečně se krajský soud nevyslovil ani k námitce vznesené v podání stěžovatele ze dne 9. 10. 2011. V tomto podání stěžovatel namítal, že oprávněná úřední osoba doručovala žalobou napadené rozhodnutí protizákonně mimo správní obvod žalovaného. Ve smyslu judikatury Ústavního soudu, konkrétně nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (N 225/51 SbNU 807), bylo úkolem krajského soudu minimálně zhodnotit včasnost a tedy i přípustnost takto uplatněné námítky dle § 71 odst. 2 s. ř. s.

Konstatovaná částečná nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu však nebrání přezkumu zbývajících kasačních námítek, ke kterým se tak zdejší soud může vyjádřit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2009, č. j. 1 Ans 2/2009 – 79, www.nssoud.cz, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 – 74, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS).

Rozsudek krajského soudu tak není, v protikladu s názorem stěžovatele, jak je rozvedeno níže, nepřezkoumatelný ohledně námítek týkajících se problematiky měření rychlosti, způsobilosti policistů k provádění tohoto měření, totožnosti měřicího zařízení či zjišťování skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Je tomu tak zejména proto, že krajský soud ve svém rozsudku (především na str. 7) dostatečně odůvodnil, z jakých důvodů považoval za nadbytečné zjišťovat, zda k obsluze měřicího zařízení byli policisté oprávněni a proškoleni, či nikoliv. Krajský soud uvedl, že k dané činnosti (kontrola a dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu) jsou oprávněni ze zákona. Současně také odkázal na podklady, o které se žalovaný při svém rozhodování opřel a které hodnotil. Těmito podklady bylo jednání stěžovatele dostatečně přesvědčivě dokumentováno. Jedná se zejména o oznámení Policie České republiky, Dopravního inspektorátu Uherské Hradiště ze dne 19. 5. 2010, č. j. KRPZ-25361-7/PŘ-2010-151106, o přestupku, úřední záznam službu konajících policistů o popisu dané události ze dne 17. 5. 2010, č. j. KRPZ-25361-1/PŘ-2010-151106, oznámení přestupku ze dne 11. 5. 2010 sepsané na místě silniční kontroly, protokol záznamu rychlosti ze silničního radarového rychloměru RAMER 7M-M, snímek č. 021019 ze zařízení výrobní číslo 0012/97 (na němž je zachyceno vozidlo v okamžiku přestupku) a ověřovací list č. 188/09 ze dne 28. 8. 2009, podle něhož vozidlo a silniční radarový rychloměr RAMER 7M-M, výrobní číslo 0012/97, splňují podmínky stanovené metrologickými předpisy a měření bylo provedeno v době platnosti ověření (jak přitom vyplývá z rozhodnutí žalovaného, je podmínkou ověření i přezkoušení neovlivnitelnosti přiřazení naměřené rychlosti ke konkrétnímu snímku). Krajský soud navíc uvedl, že podepsaná úřední osoba je držitelem osvědčení vydaného Autorizovaným metrologickým střediskem K22 při společnosti Ramet C.H.M., a. s., o absolvování odborné přípravy při užívání příslušného silničního rychloměru.

Z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu je tedy dostatečně zřejmé, proč považoval tento soud argumentaci stěžovatele o nezpůsobilosti příslušníků policie nakládat s měřícím zařízením za lichou a pro věc nerozhodnou; obdobně z rozsudku krajského soudu plyne, proč nepovažoval za důvodné zpochybňování způsobilosti rychloměru RAMER 7M-M ke správnému změření rychlosti. Jak plyne z uvedeného, dospěl krajský soud k závěru, že považuje ověřovací list za platný a že měřidlo splňuje podmínky stanovené metrologickými předpisy. Krajský soud nadto ve věci odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 – 54, www.nssoud.cz, který se zabýval obdobnou problematikou a z něhož plyne, že správní soud ve správním soudnictví přezkoumává zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, a nikoliv, zda policisté splňují předpoklady pro výkon jednotlivých funkcí. Odůvodnění rozsudku krajského soudu je tak v tomto směru dostatečné a přiléhavé a nelze je tedy považovat za nepřezkoumatelné. Krajskému soudu pak nelze z hlediska přezkoumatelnosti jeho rozhodnutí vyčítat, že se nevyjádřil k tvrzení stěžovatele, že při samotné silniční kontrole policisté stěžovateli předložili osvědčení k jinému měřicímu zařízení, než které se nacházelo v policejním vozidle, neboť tuto námitku stěžovatel v řízení před krajským soudem nevznnesl (dané tvrzení stěžovatel uváděl pouze ve správním řízení, údajné fotografie zachycující toto jiné měřicí zařízení však nepředložil).

Stěžovatel dále rozsudku krajského soudu vytýká jeho nezákonnost, neboť měl dle jeho názoru krajský soud správně zrušit žalobou napadené rozhodnutí pro vady řízení před správním orgánem, resp. krajský soud dle stěžovatele v předcházejícím řízení nesprávně posoudil nastolené právní otázky.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by rozhodnutí krajského soudu trpělo vytýkanými vadami. Z napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud vyšel, obdobně jako žalovaný, z výše specifikovaných podkladů, které byly součástí písemného materiálu zpracovaného Policií České republiky, Dopravním inspektorátem Uherské Hradiště, sp. zn. KRPZ-25361/PŘ-2010-151106. V již zmiňovaném rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 – 54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky jsou dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy sám stěžovatel nepopíral, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdil, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku,

pokračování

jehož závěry zdejší soud obdobně uplatňuje i v nyní posuzované věci, konstatoval, že nebylo pochybením, pokud nebylo z důvodu nadbytečnosti přistoupeno k dalšímu dokazování výpověďmi zasahujících policistů a ani dále nebylo zjišťováno, zda daní policisté byli oprávněni a proškoleni k obsluze měřicího zařízení; bylo tomu tak proto, že svědci by neuvedli ve věci nic jiného, než co vyplývá již z provedených listinných důkazů (uvedené oznámení a úřední záznam Policie České republiky), a totéž platí, i pokud tuto námitku vznesl stěžovatel vůči odvolacímu správnímu orgánu. Potřeba dalšího dokazování nemohla být ovlivněna ani tvrzením, že po zohlednění metrologické odchylky 3 % při rychlosti nad 100 km/h byla naměřena rychlost „hraniční“ a při další opravě měření by se případně jednalo o jinou skutkovou podstatu i sankci. Pro zohledňování jiných než metrologických odchylek nebyl důvod a navrhované další opravy měření v případě „hraničních“ hodnot by znemožňovaly stanovit jasnou zákonnou hranici pro konkrétní skutkovou podstatu.

S ohledem na uvedené skutečnosti tak neshledává Nejvyšší správní soud porušení zásad uvedených v § 3 správního řádu, tedy že by správní orgány nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí věci. Potřeba výslechu svědků tak, jak ve svém rozhodnutí rozvedl žalovaný, nevyplývala v daném případě ani z čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Stěžovatel také namítal nesprávnou protokolaci ústních jednání ze dne 21. 6. 2010 a 8. 9. 2010, jakož i to, že se s jeho námitkami k této otázce krajský soud nevyrovnal.

Lze sice uznat, že danou problematikou se krajský soud zabýval na samé hranici přezkoumatelnosti, na druhou stranu však je z rekapitulace obsahu správního spisu, kterou krajský soud v rozsudku provedl (strana 7 – 8 rozsudku krajského soudu), a ze stručného hodnocení postupu správního orgánu prvního stupně zřejmé, že se krajský soud s předmětnou námitkou vyrovnal. Krajský soud také uvedl, že neprovedení protokolace je sice vadou správního řízení, ta však nemá vliv na nezákonnost rozhodnutí. Rozhodnutí krajského soudu tak nelze považovat za nepřezkoumatelné.

Ke kasačním námitkám stěžovatele lze doplnit, že vůbec není zřejmé, v čem stěžovatel spatřuje porušení svých práv v souvislosti s protokolací ústního jednání ze dne 8. 9. 2010, ke kterému se navíc nedostavil (ústní jednání dne 21. 6. 2010 pro předchozí omluvu stěžovatele vůbec neproběhlo). Stejně tak stěžovatel nijak nekonkretizuje, v čem mají spočívat případné nedostatky průkaznosti protokolu o ústním jednání ze dne 8. 9. 2010. Správní orgán v souladu se svými povinnostmi vyhotovil protokol z ústního jednání, v jehož rámci byly provedeny důkazy spisovým materiálem o již specifikovaném obsahu, přičemž z nich, jak zhodnotil krajský soud, bylo bezpečně zjištěno, že stěžovatel byl řidičem vozidla, jemuž bylo naměřeno překročení nejvyšší povolené rychlosti mezi obcemi Veletín a Uherský Brod v katastru obce Drslavice.

Zdejší soud uzavírá, že důvodem pro zrušení rozsudku krajského soudu je jeho částečná nepřezkoumatelnost. V dalším řízení se tak krajský soud bude muset vyslovit k žalobním námitkám stěžovatele týkajícím se údajného porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení, doručování žalobou napadeného rozhodnutí mimo územní obvod žalovaného a zejména pak k tomu, nakolik je důvodná námitka, že rozhodnutí žalovaného v prekluzivní lhůtě jednoho roku pro projednání přestupku nenabýlo právní moci. V tomto ohledu bude muset krajský soud zejména zvážit, zda dochází k fikci doručení za situace, kdy je správnímu orgánu doručena výpověď plné moci pro zástupce účastníka řízení, jemuž bylo doručováno, v průběhu úložní doby. Zdejší soud přitom uvádí, že svým rozhodnutím žádným způsobem nepředjímá, zda jsou uvedené žalobní námitky stěžovatele skutečně důvodné, či nikoliv.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost v uvedeném rozsahu důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude Krajský soud v Brně vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Brně v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 24. října 2013

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.
předsedkyně senátu